

— Какво му стана на нашето момче?— думалъ стария Реми. — Не мога да го позная.

Тайната на Жозефа била извѣстна на майка му, но тя мълчала, а Жозефъ, щомъ намѣрилъ свободни минути, тозъ часъ отивалъ при любимата си чаша. Въ тази чаша дѣйствително ставали чудни работи: едни хайверни зрънца побѣлѣли; на повърхността имъ се появили влаканца, така, че изглеждали като обрасли съ косми. Въ други зрънца други промѣни. Всѣки день Жозефъ откривалъ по нѣщо ново. Най-послѣ, той разбралъ, че въ всѣко зрънце расте рибка. Той даже ясно различавалъ очитѣ ѝ; подиръ това тя постепенно растла и лежала въ зрънцето, сгъната като половинъ колелце. Минало още врѣме — о, радость! — Жозефъ забѣлѣзалъ, че рибката шава. Съ замрѣло сърдце той чакалъ минутата, когато тя ще излѣзе навънъ. Но, уви! — очакванията му не се сбжднали. Веднажъ, когато момчето отишло по работа, нѣкой плисналъ водата отъ чашата. Голѣма била тжгата на нещастния. Цѣли два дена той плакалъ и едва не се разболѣлъ.

*

Минали години. Жозефъ се прочулъ като най-изкусенъ ловець на пѣстърва; но, за съжаление, той почналъ да забѣлѣзва, че рибата въ рѣкитѣ постопенно намалявала и той не могълъ да разбере причината за това, И на умъ не му идвало, че причината е баща му, отъ части и самъ той, а така сжщо и другитѣ дървари отъ околнитѣ села. Той не знаялъ, че изсичането на горитѣ, особеио край рѣкитѣ и изворитѣ, безъ друго води слѣдъ себе си намаление на пѣстървата. Резултатътъ отъ опустошението на горитѣ скоро се забѣлѣзалъ.